

Ericssons första fingerskiva

När H. T. Cedergren och L. M. Ericsson år 1883 tillsammans konstruerade sin bekanta automatiska växel, svenska patentet 208, meddelade abonnenterna det begärda numret till växelns kopplingsorgan genom att trycka på en tangent erforderligt antal gånger. Någon fingerskiva var antagligen inte ens påtänkt för dessa växlars funktion. Det var först när Lars Magnus Ericsson på 1890-talet ånyo började syssla med automatiska växlar, som en experimentmodell på »väljarskiva» för automatiska växlar gjordes på verkstaden år 1895. Principiellt sett är fingerskivans konstruktion densamma än idag. Som synes på bilden är fingerskivan i ytterkanten försedd med halvcirkelformiga urtagningar, som motsvara fingerhålen i de moderna fingerskivorna. I centrum ligger ett tandat impulshjul, som påverkar de därunder liggande kontaktfjädrarna. På sidan därav finns en axel med vindfång, som motsvarar den nuvarande bromsregulatorn. Någon tillverkning av denna fingerskiva kom aldrig till stånd. Säkerligen ansåg Lars Magnus Ericsson pjäsen alltför dyrbar som tillsats till de redan i och för sig dyra automat växlar, och en enkel tryckknapp fick tills vidare tjänstgöra som impulsgivare för Ericssons automatväxlar. Det var först 1915 som fingerskivsidan återupptogs på allvar i samband med de experiment, som då gjordes i avsikt att få fram Ericssons nuvarande automatiska telefonsystem. Under de olika försöken framkom behovet av en fingerskiva för växelns manövrering, och den första modellen enligt den numera använda principen kom fram i slutet av samma år.

Källa: Ericsson Review nr 1 1939

